

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 570/2014
18.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Зорана Таталовића и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене М.И. и др, због кривичног дела трговина људима из члана 388. став 6. у вези става 2. и 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.2180/10 од 12.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2028/13 од 12.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 18. јуна 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.И. - адвоката М.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.2180/10 од 12.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2028/13 од 12.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.2180/10 од 12.03.2013. године, окривљена М.И. је, поред осталих окривљених, оглашена кривом због извршења кривичног дела трговина људима из члана 388. став 6. у вези става 2. и 1. КЗ, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од 5 година. На основу члана 63. КЗ, у ову казну, окривљеној је урачунато време проведено у притвору у периоду од 23.02.2011. до 14.04.2011. године.

На основу члана 196. ЗКП, окривљена је обавезана на плаћање судског паушала у износу од 20.000,00 динара, као и на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 3.250,00 динара, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2028/13 од 12.11.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, браниоца окривљеног Б.Ј., браниоца окривљене М.И., окривљене

Н.В. и њеног браниоца и браниоца окривљене В.Б., а пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.2180/10 од 12.03.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене М.И. – адвокат М.Л., због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде или да побијане пресуде преиначи тако што ће донети пресуду којом се окривљена М.И. оглашава кривом због извршења кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. КЗ, уз изрицање казне затвора у знатно краћем временском периоду, уз истовремени захтев да се одреди одлагање извршења правноснажних пресуда до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010), те је Врховни касациони суд првостепену пресуду која је донета дана 12.03.2013. године, ценио по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку.

Указујући на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. сада важећег ЗКП (односно члана 369. тачка 3. раније важећег ЗКП), бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да је доношењем правноснажних пресуда учињена повреда кривичног закона на штету окривљене М.И. и да је примењен закон који се у конкретном случају није могао применити, јер се у радњама окривљене, сходно утврђеном чињеничном стању, не стичу обележја кривичног дела трговина људима из члана 388. став 6. у вези става 2. и 1. КЗ због којег је оглашена кривом, већ обележја кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. КЗ.

С тим у вези, у захтеву се наводи да се окривљеној изреком првостепене пресуде ставља на терет радња извршења "врбовање малолетне оштећене М.О.", али да се уопште не конкретизују околности или чињенице које би упућивале на ову законом одређену радњу извршења предметног кривичног дела, нити се у пресуди наводи било шта што би указивало да се окривљена "бавила вршењем кривичног дела трговине људима", нити на који начин је злоупотребила тешке прилике оштећене. Надаље, у захтеву се истиче да се ни у изреци првостепене пресуде, нити у образложењу, не наводи у чему се огледао

наводни договор окривљене М.И. са окривљеним Б.Ј. у погледу довођења малолетне оштећене у стан окривљене, те да је у изреци првостепене пресуде првостепени суд само паушално цитирао законска обележја кривичног дела трговине људима (врбовање, злоупотреба тешких прилика оштећене), а да се при томе у самом чињеничном опису кривичног дела практично описују радње извршења кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. КЗ.

Међутим, изнети наводи захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, не могу се прихватити као основани.

Према наводима изреке првостепене пресуде, окривљена М.И. је, по претходном договору са окривљеним Б.Ј., који је врбовао оштећену малолетну М.О. и коју је запослио као конобарицу у локалу Т. у Ж. у инкриминисаном периоду, од малолетне оштећене захтевао да се за њега бави проституцијом, уз претњу да ће је истући, при чему ју је и ударио више пута, а од октобра месеца 2009. године је малолетну оштећену Б.Ј. довео у стан који је окривљена М.И. изнајмила, те која је такође врбовала малолетну оштећену, злоупотребљавајући њене тешке прилике, знајући да је малолетна, а у циљу вршења проституције, те се јављала на мобилне телефоне и уговарала да оштећена у овом стану до краја децембра месеца 2009. године пружа сексуалне услуге муштеријама, које је затим наплаћивала по цени од 30 евра за пола сата и 50 евра за сат времена, од ког новца је половину давала оштећеној, а оштећена је од те половине једну половину давала окривљеном Б.Ј., док је другу половину задржавала за себе.

Како, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљена М.И. злоупотребом тешких прилика малолетне оштећене М.О., по претходном договору са окривљеним Б.Ј., изнајмила стан у коме ће се малолетна оштећена бавити проституцијом и јављала се на мобилне телефоне којима је уговарала термине у којима ће малолетна оштећена пружати сексуалне услуге муштеријама, а затим их и наплаћивала по цени од 30 евра за пола сата и 50 евра за сат времена, то из изреке јасно произилазе сви битни елементи кривичног дела трговина људима из члана 388. став 6. у вези става 2. и 1. КЗ због којег је окривљена М.И. оглашена кривом, а не битни елементи кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости у делу у којем се указује да се ни у изреци првостепене пресуде, а ни у образложењу, не наводи у чему се конкретно огледа радња врбовања малолетне оштећене, нити у чему се састоји злоупотреба тешких прилика малолетне оштећене од стране окривљене М.И. Првостепени суд је на странама 28 и 29 првостепене пресуде изнео јасне разлоге због чега налази да је окривљена М.И. извршила кривично дело трговине људима из члана 388. став 6. у вези става 2. и 1. КЗ, као и у чему су се састојале радње врбовања и злоупотребе тешких прилика малолетне оштећене, а Апелациони суд у Новом Саду је, као другостепени, у пресуди Кж1 2028/13 од 12.11.2013. године, на странама 5 и 6, изнео јасне разлоге због чега у овом делу прихвата као правилне разлоге које је првостепени суд изнео у својој пресуди, те због чега налази неоснованим жалбене наводе браниоца окривљене М.И. којима

се истиче да првостепени суд није утврдио у чему се састоје тешке прилике оштећене, а на које разлоге упућује и Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.И., одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Предраг Глигоријевић, с.р.**